

I början av Paulusåret

Ett passionerat liv i
blyxtbelysning. Josef Arquero
presenterar idag den helige
Paulus och kommer sedan varje
månad att kommentera en kort
passus ur de olika breven av
folkaposteln.

2008-06-23

Aposteln Paulus lär ha blivit född
mellan år 7 och 10 efter Kristus i
Mindre Asiens Tarsus. För att fira
hans 2000-åriga födelsedag har
Påven Benedikt XVI proklamerat ett

jubileumsår. Det sträcker sig från den 28 juni 2008 till den 29 juni 2009.

Vem Paulus från Tarsus var

Fjorton brev och Apostlagärningarna, vars andra del i huvudsak handlar om Paulus, återger talrika enskilda händelser från den store apostelns liv. Han hade kunnat göra karriär som farisé, för "hos Gamaliel har jag fått grundlig undervisning i vår fäderneärvda lag." Som "Guds ivrare" såg han i de kristnas tro en olycksdiger irrlära. Han hade "tagit fast både män och kvinnor och satt dem i fängelse." Men sedan i hans berömda "Damaskus-händelse" kände han igen Jesus som fullbordaren av alla messianska förväntningar och som nyckel för att förstå Israels historia: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" Jag frågade: "Vem är du, herre?" Han svarade: "Jag är Jesus från Nasaret, den som

du förföljer.” Från och med nu upplevde Paulus honom framför allt som en levande person, som identifierade sig med var och en, som han själv så häftigt hade förföljt. Ingen annan händelse har präglat den apostoliska urkyrkans historia så starkt som Paulus kallelse.

En kallelse som befriar

Var den överväldigande upplevelsen utanför Damaskus en stråle, som plötsligt träffade Paulus? Eller hade han redan anat något, dunkelt oroad, när han vid steningen av Stefanos hörde den döende ropa: ”Herre, ställ dem inte till svars för denna synd.” Med en sats, som inbjuder till en eftertanke i bön, står det i en predikan, som tillskrivs kyrkofadern Augustinus: ”Si Stephanus non orasset, Ecclesia Paulus non haberet. – Om inte Stefanos hade bett, hade Kyrkan inte haft någon Paulus.”

Mötet med Jesus befriade Paulus från hans dragning till det fanatiska, som man tidigare märkt hos honom. Han upplevde, ”att Gud kommer till människorna i Kristus i sin vishet, som tar tag i det innersta, löser, öppnar, frigör, förvandlar, omskapar: som nåd. (...) I stunden utanför Damaskus blir Paulus löst från oket att själv behöva prestera – och därmed från vandan, att inte kunna det.” (Romano Guardini) Från och med nu vet den kommande aposteln, att initiativet utgår från Gud. Inte längre han och hans prestation, utan Kristus och hans nåd står i medelpunkten: ”... men jag lever, fast inte längre jag själv, det är Kristus som lever i mig. Så långt jag ännu lever här i världen lever jag i tron på Guds son, som har älskat mig och offrat sig för mig”, skriver han senare i sitt brev till galaterna.

Ödmjukt självmedvetande

Herren själv kallar Paulus sitt utvalda redskap, när han tar bort Ananias rädsla för den nyomvända: ”Han skall föra ut mitt namn till hedningar och kungar och Israels folk och jag skall låta honom veta hur mycket han måste lida för mitt namns skull.” Och nu förkunnar den oansenlige, annars obekante Ananias för den före detta förföljaren och kommande store förkunnaren: ”Våra fäders Gud har utvalt dig till att få kunskap om hans vilja, till att se den Rättfärdige och till att höra hans röst. Du skall bli hans vittne och berätta för alla människor vad du har sett och hört.”

Paulus påvisar tydligt i sina brev självmedvetet och samtidigt ödmjukt sitt ämbete och sin karisma: ”Paulus, genom Guds vilja kallad till Kristi Jesu apostel” och ”kallad till apostel, inte av människor eller genom en människa, utan genom Jesus Kristus och genom Gud, Fadern, som

uppväckt honom från de döda.” Att betona detta var också ett slags självförsvar mot hans motståndare, vilkas hån han vänder på i det andra korintierbrevet: ”Breven, säger man, är myndiga och kraftfulla, men när vi har honom här är det slut med kraften och ingen bryr sig om vad han säger.” Det kanske var så också. – Hur lugnande och uppmuntrande är det då inte, att frukterna av den apostoliska verksamheten inte mognar ur retoriska stilblommor.

Att inträda i Paulusåret

En reflexion av Påven Benedikt XVI skulle kunna hjälpa att fruktbärande tränga in i Paulusåret: ”Den kristna traditionen har från början ansett Petrus och Paulus som oskiljbara från varandra, även om var och en hade sitt speciella kall att uppfylla: Petrus bekände som den förste tron på Kristus, Paulus fick gåvan att kunna fördjupa rikedomerna i denna

tro. Petrus grundade den första kristna församlingen, som bestod av det utvalda folket, Paulus blev hedningarnas apostel. Med olika karisma arbetade de för en och samma sak: uppbyggnaden av Kristi Kyrka. (...) Paulus har som ”ande” som ”teolog” varit mycket större än Simon Petrus. Højden av hans storhet ligger kanske däri, att han motstått varje frestelse till intellektuellt högmod. I Kefas ”enkelhet” (Kefas, som han ofta kallar Petrus) kände han igen Jesu Kristi vishet, nåd och kärlek, som just därför satte in honom och ingen annan som sin ställföreträdare på jorden. Paulus begav sig till Jerusalem, eftersom Simon Petrus var där, Kyrkans jordiska överhuvud, och därför att han måste acceptera honom, honom framför andra och som den främste.

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/i-borjan-av-paulusaret/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/i-borjan-av-paulusaret/)
(2025-08-07)